

„се постигне нѣщо друго, то поне ще се издѣйствува въ „всѣки случай да се сдобиеете съ една ваша собствена „администрация“.

Благодарихме на генералъ Манебрея за тия добри чувства и разположения както отъ страна на Италия, така и отъ негова лично къмъ нашия народъ, и го помолихме да благоволи да изпрати мемоара, който му връчихме, до Негово Величество италианския Кралъ, като при това има добрината и да подкрѣпи при него изложенитѣ ни въ тоя мемоаръ искания на измѣнения български народъ. Генералътъ ни отговори, че официално той нѣма да го приеме, а го приема частно като генералъ Манебрея, ще го прати, обаче, на правителството си въ Римъ, но ще го прати, каза, пакъ частнимъ образомъ. На това ние му отговорихме, че и сами ние нѣмаме претенции на призната официалность, защото не прѣдставляваме нито признатъ нѣкой господарь, нито установено и признато нѣкое господарство, нито извѣстно правителство; ние сме изпратени отъ една потънала въ кръвъ и сълзи страна, ние прѣдставляваме единъ злочестъ народъ, който не може вече да живѣе подъ чуждото тежко иго, и въ името на тоя народъ, злощастията на който сега сж извѣстни на всичкия свѣтъ, ние се молимъ да му се помогне по който начинъ и да е отъ силнитѣ на деня, за да се оттърве отъ това несносно иго. „Въ каквото качество и да приемате и насъ и мемоара ни, казахме му на края, ние ви молимъ да се застъпите дѣто трѣба за нашия народъ“. — „Бждете спокойни, ни отговори италианскиятъ посланикъ, азъ съмъ увѣренъ, че тозъ пжтъ всё ще се постигне нѣщо добро за вашето отечество“. — Съ тия думи генералъ Манебрея стана та взе сбогомъ отъ насъ, и ние се оттеглихме благодарни и отъ приема, и отъ разговора.